

Upírske
deníky 12

FANTÓM

L.J. SMITHOVÁ

FRAGMENT

Upírske denníky 12 – Fantóm

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke

www.fragment.sk

čítanie pre radosť a poučenie

Ďalšie e-knihy v edícii:

Upírske denníky 1 – Prebudenie

Upírske denníky 2 – Súboj

Upírske denníky 3 – Zbesilosť

Upírske denníky 4 – Temnota

Upírske denníky 5 – Návrat

Upírske denníky 6 – Temné sily

Upírske denníky 7 – V moci tieňov

Upírske denníky 8 – Cesta z temnoty

Upírske denníky 9 – Tajomstvá

Upírske denníky 10 – Posadnutí démonmi

Upírske denníky 11 – Znovuzrodenie

Upírske denníky – Stefanove denníky 1: Zrodenie

Upírske denníky – Stefanove denníky 2: Túžba po krvi

Upírske denníky – Stefanove denníky 3: Pomsta

Upírske denníky – Stefanove denníky 4: Tiene minulosti

L. J. Smithová

Upírske denníky 12 – Fantóm – e-kniha

Copyright © Fragment 2013

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

Upírske denníky 12

FANTÓM L.J.SMITHOVÁ

Elena nedokázala dýchať. Cítila, že sa jej otvárajú a zatvárajú ústa, nič z nich však nevychádzalo. Zdreveneli jej ruky aj nohy.

Damon sa na ňu takmer ostýchavo usmial – to bolo zvláštne, lebo Damon ostých nepestoval – a pokrčil plecami. „No, princezná? Volala si ma, nie?“

Akoby praskla gumička, na ktorej sa Elena dosiaľ držala, vyskočila z postele a hodila sa Damonovi do náručia.

„Si skutočný?“ vzlykla. „Je toto skutočnosť?“ Zúrívo ho pobožkala a on jej bozk rovnako vášnivo opätovoľ. Pripadal jej skutočný, chladná pokožka, kožená bunda, prekvapivá mäkkosť pier, taká známa pod jej perami.

„Som tu,“ zamrmľal jej do vlasov, keď si ju privinul. „Ver mi, je to skutočnosť.“

Elena cúvla a plesla mu zaucho. Damon na ňu zagánil a pošúchal si líce. „Au,“ povedal a potom sa tenko, nepríjemne usmial. „Netvrdím, že sa to nedalo čakať, napokon, ženy ma fackovali častejšie, než si dokážeš predstaviť. No nie je to milé uvítanie pre stratenú lásku.“

„Ako si mohol!“ zasyčala Elena už bez slz, zato plná zúrivosti. „Ako si to mohol vykonať, Damon? Všetci za tebou smútime. Stefan je na pokraji zrútenia. Bonnie si to vyčíta. A ja... ja... Mne zomrel celý kus srdca. Ako dlho si nás takto pozoroval? Bolo ti to jedno? Bral si to ako nejaký žart? Smial si sa na našom plači?“

Damon sa zamračil. „Miláčik,“ povedal. „Moja princezná. Nie si rada, že ma po tom všetkom vidíš?“

„Samozrejme, že som!“ odsekla. Nadýchla sa a trochu sa upokojila. „Damon, čo ti to zišlo na um? Všetci sme ťa považovali za mŕtveho. Za úplne mŕtveho! Nie za mŕtveho, ktorý sa o niekoľko dní objaví v mojej izbe a bude vyzerať, akoby sa mu nič nestalo! Čo sa to deje? Spravili to Strážkyne? Keď som ich o to prosila, povedali mi, že mám smolu, lebo keď upír zomrie, jeho smrť je nezvratná.“

Damon jej venoval už úprimný, veselý úsmev. „Práve ty by si mala vedieť, že smrť nemusí byť nezvratná.“

Elena pokrčila plecami. „Povedali mi, že môj návrat bol iný,“ šepla, opäť zachvátená prudkými emóciami. *Lebo si v šoku*, múdro prehovoril hlások v jej hlave. „Vraj to bola mystická záležitosť a ešte nenadišiel môj čas.“

Hej!“ Vystrela sa a štuchla ho prstom. „Si zase človekom? Keď som sa vrátila ja, bola som človek.“

Damon sa teatrálné striasol. „Bože uchovaj! Stačilo mi, keď ma ten protivný kitsune zmenil na človeka. Vďaka Bohu alebo hocikomu inému, nemusím si ísť hľadať upírsku princeznú, aby ma dala do poriadku.“ Ostýchavo sa usmial. „Som rovnako krvilačný ako predtým, miláčik.“ Zadíval sa jej na krk. „A aj dosť hladný...“

Elena ho znovu plesla, tentoraz miernejšie. „Daj s tým pokoj, Damon.“

„Nemôžem si sadnúť?“ spýtal sa, a keď prikývla, zložil sa na peľasť a pritiahol Elenu k sebe. Ona sa mu pátravo zadívala do očí, potom mu prešla rukou po výrazných lícných kostiach, zmyselných perách a mäkkých havraních vlasoch.

„Naozaj si bol mŕtvy, Damon,“ ticho povedala. „Viem to. Videla som ťa zomierať.“

„Áno,“ vzdychol. „Cítil som to. Príšerne to bolelo a trvalo to zároveň večne a krátko.“ Striasol sa, tentoraz mimovoľne. „No niečo zo mňa zostalo a potom, potom Stefan povedal, aby som odletel. A ty si ho držala. Mňa si držala. A povedala si mi, aby som zavrel oči. A vtedy zmizol aj ten posledný kúsok zo mňa a zmizla bolesť. Lenže potom... som sa vrátil.“ Damonovi sa do očí vkradol úžas.

„Ako?“ šepala Elena.

„Pamätáš si na hviezdnu guľu?“

„Ako by som na ňu mohla zabudnúť? Bola počiatkom našich problémov s kitsune. A vyparila sa, keď som... Ach, Damon, keď som na tom mesiaci použila svoje Krídla ničenia! Tie však zničili aj hviezdnu guľu a musela som prosiť Strážkyne o záchranu Fell's Church. Krídla ničenia... nikdy predtým som nič podobné nevidela ani necítila.“ Striasla sa.

„Videl som, čo si s tým mesiacom porobila,“ pousmial sa Damon. „Pomohlo by ti zahnať výčitky svedomia, keby si vedela, ty môj anjel, že práve použitie tvojich schopností a zničenie tej gule ma zachránilo?“

„Anjel? Tak ma nevolaj,“ odsekla Elena. Strážkyne mali k skutočným anjelom najbližšie a nemala na ne pekné spomienky. „Ako ťa to mohlo zachrániť?“

„Učia v dnešných školách kondenzáciu?“ spýtal sa Damon s tým povzneseným výrazom, ktorý sa vždy znovu objavil, keď kritizoval jej svet a porovnával ho s tým, v ktorom vyrástol on. „Je to tam samá sexuálna výchova, empatia a druhotriedne romány, alebo stále učia deti aj niečo z prírodných vied? Viem, že na latinčinu a gréčtinu sa vykašľali, lebo potrebovali do rozvrhu zaradiť divadlo a povedomie o aktuálnych problémoch.“ Z hlasu mu priam kričalo pohrdanie.

Elena si zakázala skočiť na návnadu. Namiesto toho si zložila ruky v lone. „Myslím si, že si o niekoľko desaťro-

čí pozadu. No aj tak ťa prosím, ó, mudrc, zober do úvahy, že moje vzdelanie sa netýka súvislosti medzi kondenzáciou a zmŕtvychvstaním. Prosím, objasni mi ju.“

„Milé.“ Damon sa ironicky usmial. „Rád vidím mladú ženu, ktorá má v úcte starších a múdrejších.“ Elena výstražne nadvihla obočie. „No poďme k veci,“ dodal, „tekutina vo hviezdnej guli, číra mágia, nezmizla. Skutočne silnej mágie sa nedá tak ľahko zbaviť. Atmosféra chladla a mágia sa znovu skvapalnila a dopadala na mňa spolu s dažďom popola. Celé hodiny som sa doslova kúpil v čírej nadprirodzenej sile a postupne som sa opäť narodil.“

Elene klesla sánka. „Potvory!“ zhíkla. „Strážkyne mi tvrdili, že je naveky po tebe. A vzali si poklady, ktorými sme ich podplatili.“ Spomenula si na posledný poklad, ktorý jej zostal, na fľašu plnú vody večnej mladosti, stojacu na poličke vysoko v šatníku. Rýchlo tú myšlienku odohnala. Na ten ukrytý poklad nemohla ani spomínať, lebo sa bála, že Strážkyne ho objavia. A rozhodne ho nemohla použiť. Určite nie teraz a možno nikdy.

Damon mykol plecom. „Počul som o nich, že občas klamú. No tentoraz si zrejme mysleli, že hovoria pravdu. Nie sú vševediace, hoci rady to predstierajú. A o upíroch toho veľa nevedia. Ani o kitsune. Sme takpovediac mimo ich odboru.“

Porozprával jej, ako sa prebral, zahrabaný v popole a bahne, ako sa vyhrabal na povrch a ako putoval po

spustošenom mesiaci, ako netušil, kto je a čo sa mu stalo. A ako takmer znovu zahynul, ale zachránil ho Strelec.

„A čo bolo potom?“ spýtala sa Elena. „Ako to, že si teraz všetko pamätáš? Ako si sa vrátil na zem?“

„Nuž,“ milo sa usmial Damon, „to je dosť zábavný príbeh.“ Siahol do vnútorného vrecka koženej bundy a vylovil pekne poskladanú bielu vreckovku. Elena zažmurkala. Vreckovka vyzerala presne ako tá, ktorú jej dal v sne. Damon si všimol jej prekvapenie a usmial sa ešte širšie, akoby vedel, odkiaľ ju spoznáva. Rozložil vreckovku a ukázal jej ju.

Vo vreckovke ležali dva pramienky vlasov. Veľmi známych vlasov. Elena aj Bonnie venovali Damonovi na poslednú cestu kadere svojich vlasov, aby mu zanechali niečo zo seba, lebo jeho telo nemohli zo spustošeného mesiaca odniesť. Teraz pred ňou ležala červenkastá kučierka a plavá zvlnená kader, obe také žiarivé, akoby si ich práve odstrihli z čerstvo umytých účesov, nie akoby prežili dážd' popola vo vzdialenom svete.

Damon pozrel na tie vlasy s výrazom, v ktorom sa miešala neha i úžas. Elena si pomyslela, že uňho ešte nezazrela takú otvorenosť, takmer nádej.

„Aj ony sa zachránili vďaka mágii z hviezdnej gule,“ povedal. „Spočiatku boli spálené takmer na popol, potom ožili. Držal som ich v ruke, pozoroval som ich, chránil som si ich a postupne som sa na vás rozepamätal. Stre-

lec ma oslovil menom a pripadalo mi správne, na nič iné o sebe som sa však nerozpamätal. Len s týmito kaderami v ruke som si postupne spomenul na vás, na to, čo sme spolu prežili, a na všetko, čo som...“ Odmlčal sa. „Čo som o tebe vedel a čo som k tebe cítil. Spomenul som si aj na dievča, ktoré som volal vtáčik, a potom sa mi už vrátili všetky spomienky ako lavína. Odvtedy som znovu sám sebou.“

Odvrátil pohľad a namiesto rozčíteneho výrazu sa mu na tvári zjavil zvyčajný chladný odstup, akoby sa Damon zahanbil za svoje výlevy. Rýchlo schoval kadere späť do vreckovky a tú si starostlivo uložil do bundy.

„Nuž,“ rázne povedal, „potom stačilo, aby mi Strelec požičal oblečenie, oboznámil ma s tým, čo mi uniklo, a zaviezol ma späť sem. A tak som tu.“

„Stavím sa, že bol od prekvapenia bez seba,“ riekla Elena. „Aj od nadšenia.“ Upírsky strážca brány medzi svetmi bol Damonovým drahým priateľom. Vlastne jediným Damonovým priateľom, o ktorom Elena vedela. Damonovi známi sa zaraďovali skôr do kategórie obdivovateľov alebo nepriateľov.

„Bol rád,“ pritakal Damon.

„Takže na zem si prišiel až teraz?“

Damon prikývol.

„V tom prípade o kadečom nevieš.“ Elena sa pustila do rozprávania o posledných dňoch – začala Celiiným

krvou napísaným menom a skončila tým, ako Caleba previezli do nemocnice.

„Fíha!“ hvizdol. „Musím však predpokladať, že problém je trochu rozsiahlejší než šialený útok môjho bračeka na Caleba. Je tak? Lebo u Stefana možno ide len o prostú žiarlivosť. Žiarlivosť bývala vždy jeho najväčším hriechom.“ Sebavedomo ohrnul pery a Elena ho jemne štychla lakťom.

„Nezhadzuj Stefana,“ pokarhala ho a usmiala sa. Fajn, že ho zase môže karhať. Fajn, že Damon je zase ten protivný, nevyspytateľný a úžasný upír, akým bol predtým. Damon sa vrátil.

A vlastne nie. Moment. „Hej, ty si tiež ohrozený!“ zvolala, lebo si náhle spomenula, že jej ho stále môžu vziať. „Dnes sa zjavilo tvoje meno, vytvarovali ho vodné rastliny, ktoré držali Meredith pod hladinou. Nevedeli sme, čo to znamená, lebo sme ťa považovali za mŕtveho. No keďže žiješ, asi budeš na rade.“ Odmlčala sa. „Teda ak ten pád do trhliny v mesiaci nebol útokom na teba.“

„O mňa sa netráp, Elena. Asi máš pravdu, asi mám ten útok už za sebou. No tie atentáty neboli ktovieaké úspešné, však?“ zamyslene sa spýtal Damon. „Akoby sa nás to ani veľmi neusilovalo zabiť. Takže tuším, čo to môže byť.“

„Tušíš?“ prekvapila sa Elena. „Tak hovor!“

Damon pokrútil hlavou. „Momentálne je to len taký náznak,“ povedal. „Musím si to ešte overiť.“

„Damon, aj náznak je viac, než vieme my. Zajtra ráno

by si mal ísť so mnou a všetkým to povedať. Potom môžeme spolupracovať.“

„Iste,“ otriasol sa Damon. „Ty, ja, trpák, lovkyňa upírov, to je mi idylická skupinka. K tomu môj zbožný bráček a tá červenovlasá čarodejnica. Plus stará čarodejnica a ten učiteľ. Ha! Nie, musím si to preveriť sám. A navyše, Elena,“ temne sa na ňu zahľadel, „nikomu nesmieš povedať, že žijem. Najmä nie Stefanovi.“

„Damon! Ty nevieš, aký je zničený! Nevieš, ako ho tvoja smrť zdrvila! Stefanovi musíš povedať, že si v poriadku.“

Damon sa sucho usmial. „Stefan je tak trochu rád, že som zmizol zo scény. Nemá dôvod túžiť po mojom návrate.“ Elena zúrivo pokrútila hlavou, ale on pokračoval: „Je to pravda. No možno je čas, aby sa vzťah medzi nami zmenil. Preto mu musím ukázať, že aj ja sa viem zmeniť. Tak či onak, ak sa správa o mojom návrate rozšíri, nemôžem na tom v pokoji pracovať. Takže pst, Elena.“ Otvorila ústa, ale on ju umlčal rýchlym vášnivým bozkom. Keď sa od seba odtrhli, povedal: „Sľúb mi to. A ja sľubujem, že len čo to vyriešim, môžes moje zmŕtvychvstanie oznámiť svetu.“

Elena pochybovačne prikývla. „Ak to teda chceš, Damon, tak sľubujem.“

Damon sa na ňu vážne usmial a troma krokmi prešiel k otvorenému oknu. O chvíľu zmizol, len do noci odletela veľká čierna vrana.

Na druhý deň ráno sa Elena cítila ľahučko a veselo, akoby strážila obrovské, krásne tajomstvo. Damon ešte žije. Včera v noci bol v jej izbe.

Alebo nie?

Už toho toľko prežila, že tomu takmer neverila. Vstala z postele, všimla si, že mraky vonku sú stále ružové a zlaté od pohladenia vychádzajúceho slnka, takže musí byť veľmi skoro. Opatrne prešla k oknu. Nebola si istá, čo hľadá, len klesla na ruky a kolená a dôkladne prezrela dlážku.

Tu je to. Na vrzgajúcom dreve bol kúsok hliny, čo niekomu odpadol z topánky. A na podobločnici zostali dlhé škrabance, stopy po vtáčích pazúroch. Elene to ako dôkaz stačilo.

Vstala, od radosti poskočila a s nezastaviteľným úsmevom na tvári detsky zatlieskala. Damon žije!

Potom sa zhlboka nadýchla a znehybnela, prinútila sa nasadiť neutrálny výraz. Ak má naozaj zachovať tajomstvo – a mala by ho zachovať, veď to sľúbila –, musí sa správať, akoby sa nič nezmenilo. Povedala si, že situácia aj tak stále nevyzerá ktovieako. Ak sa zamyslí nad holými faktami, na oslavy je ešte priskoro.

Damonov návrat nezmenil nič na tom, že na Elenu a jej priateľov poľuje niečo temné a že zo Stefana sa stal nepredvídateľný, prudký násilník. Pri myšlienke na Stefana jej zovrelo srdce, no aj tak v sebe ešte cítila bublinu šťastia. Damon žije!

A navyše, Damon vytušil, čo sa deje. Typické, že jej neprezradil, na čo myslí, no stačilo jej vedomie, že Damon niečo vie a plánuje riešenie. Tá myšlienka predstavovala väčšiu nádej, než jej doteraz hocikto mohol ponúknuť. Možno je na konci tunela predsa len svetlo.

Elene cengol o okno kamienok.

Pozrela von a uvidela Stefana – so spustenými plecami a rukami vo vreckách ju pozoroval z trávnik. Elena mu kývnutím naznačila, aby zostal, kde je, rýchlo si natiahla džínsy, čipkovaný biely top, obula si topánky a zbehla za ním. Na tráve bola rosa a po Eleniných krokoch zostávali stopy. Po chladnom brieždení prichádzalo horúce slnko: čakal ich ďalší lepkavý virgínsky letný deň.

Elena cestou k Stefanovi spomalila. Odrazu nevedela, čo mu má povedať. Keď si včera pomyslela na Stefana, zakaždým si mimovoľne predstavila, ako vzduchom letí Calebovo telo a so strašným zaprašťaním naráža do mramorového náhrobku. Stále mala pred očami Stefanov divošský hnev, keď na Caleba zaútočil, hoci Damon bol presvedčený, že to určite malo nejaký dôvod. *Damon*. Ako má Stefanovi zabrániť, aby uhádol pravdu o svojom bratovi?

Pozrela naňho a uvidela, že na tvári sa mu zračí utrpenie. Zrejme vycítil jej neistotu. Vystrel k nej ruku. „Viem, že nechápeš, prečo som to včera spravil,“ povedal. „Musím ti niečo ukázať.“

Elena zastala, no neprijala podávanú ruku. Zatváril sa ešte utrápenejšie. „Povedz, kam ideme,“ vyzvala ho.

„Musím ti ukázať, čo som našiel,“ vysvetľoval Stefan trpezlivo. „Pochopíš, čo nás ohrozuje. Prosím, Elena. Ver mi, že by som nebol schopný ublížiť ti.“

Elena naňho uprene hľadela. V tej chvíli bez pochybností vedela, že od Stefana jej naozaj nič nehrozí.

„Dobre,“ rozhodla sa. „Chvíľku tu počkaj. Hneď sa vrátim.“

Nechala Stefana na trávniku v rannom slnku a vrátila sa do pokojného prítmnia domu. Všetci ešte spali. Pozrela na hodiny v kuchyni a videla, že je krátko pred šiestou. Chvatne napísala odkaz pre tetu Judith – naraňajkuje sa

so Stefanom, potom sa vráti domov. Vzala si kabelku a presvedčila sa, že vnútri má uloženú suchú ratolesť železníka. Niežeby si myslela, že Stefan je pre ňu zrazu nebezpečný... Tak či onak, istota je istota.

Keď vyšla z domu, Stefan ju zaviedol k svojmu autu, ktoré stálo zaparkované pri chodníku, otvoril jej dvere na strane spolujazdca a sklonil sa nad ňou, kým si zapínala pás.

„Ako je to ďaleko?“

„Blízko,“ odvetil stručne. Keď šoféroval, Elena si na ňom všimla, že pri očiach sa mu objavili vrásky, nervózne zatína pery a v držaní pliec sa mu zračí napätie. Najradšej by ho objala a utešila, pohladila ho po tvári, nech vrásky zmiznú. Zadržala ju však spomienka na jeho večrajší hnev. Akosi sa nedokázala prinútiť, aby sa ho teraz dotkla.

Po krátkej ceste Stefan odbočil do slepej ulice lemovanej drahými domami.

Elena sa zvedavo nahla dopredu. Blížili sa k veľkému bielemu domu s rozľahlou verandou so stĺpmi. Tú verandu spoznala. Po stredoškolskom plese sedeli s Mattom na schodoch v slávnostných šatách a pozorovali východ slnka. Vyzula si saténové lodičky a oprela si hlavu o Mattovo plece v saku, zasnene počúvala hudbu a hlasy deciek, čo sa zabávali na večierku v dome za nimi. Bola to super noc, noc vystrihnutá z celkom iného života.

Vyčítavo pozrela na Stefana. „To je dom Tylera Smallwooda, Stefan. Nevieť, čo máš za lubom, ale Caleb tu nie je. Je v nemocnici.“

Stefan vzdychol. „Viem, že Caleb je preč, Elena. Aj jeho teta a strýko na niekoľko dní odišli.“

„Odcestovali,“ povedala automaticky Elena. „Teda Judith s nimi včera telefonovala.“

„To je dobre,“ prikývol pochmúrny Stefan. „Ešteže sú v bezpečí.“ Ustarostene sa poobzeral po ulici. „Určite dnes Caleba neprepustia z nemocnice?“

„Nie,“ odvetila kyslo Elena. „Mal dosť vážne zranenia. Nechali si ho tam na pozorovanie.“

Elena vystúpila z auta, zabuchla dvere a prešla k smallwoodovskému domu, ani sa len neobzrela, či Stefan ide za ňou.

On ju však poľahky dobehol. V duchu prekliala jeho upírsku rýchlosť a pridala do kroku.

„Elena,“ povedal, predbehol ju a prinútil zastáť. „Hneváš sa, lebo som ňu chránil?“

„Nie,“ odsekla. „Hnevám sa, lebo si takmer zabil Caleba Smallwooda.“

Stefanovi sa tvár naplnila smútkom a Elena okamžite pocítila ľútosť. Nech sa s ním robí čokoľvek, práve teraz ju potrebuje. Nevedela sa však vyrovnať s jeho náhlymi výbuchmi násilia. Zaľúbila sa do Stefana, lebo ju očaril svojou poetickou dušou a nehou. To Damon bol z nich

dvoch ten nebezpečný. *A práve Damonovi nebezpečná, nevyspytatelná povaha pristane omnoho lepšie*, pripomenul Elene suchý komentár v jej hlave. Nemohla tomu hlasu protirečiť.

„Dobre, tak čo si mi to chcel ukázať?“ vzdychla.

Obrátil sa a odviezol ju po ceste k smallwoodovskému domu. Očakávala, že zamieri rovno ku vchodu, on však obišiel hlavnú budovu a kráčal k malej kôlni vzadu.

„Kôlna na náradie?“ pokrútila hlavou. „Preboha, čo sa musíme pred raňajkami pobiť s prebujneným trávnikom?“

Stefan jej pokus o žart ignoroval a prešiel k dverám kôlne. Elena si všimla, že visiaca zámka, ktorá držala dvojkrídlové vráta zatvorené, je rozlomená. Polovica železného kruhu visela z pántu. Stefan sa sem zrejme predtým vlámал.

Elena vošla za ním. Spočiatku sa po rannom svetle, ktoré zalievalo vonkajší svet, nedokázala v šere zoriento-
vať. Napokon si všimla, že na stenách sú popripínané papiere. Stefan vystrel ruku a roztvoril vráta, aby dnu vniklo slnko.

Elena sa zadívala na papiere, po chvíli ticho zhĺkla a cúvla. Prvé, čo jasne uvidela, bol obrázok jej vlastnej tváre. Strhla papier zo steny a zblízka si ho prezrela. Bol to výstrižok z miestnych novín, fotografia ju ukazovala v striebristej plesovej róbe a v Stefanovom náručí. Oba-
ja tancovali a titulok pod obrázkom hlásal: „Kráľovná

stredoškolského plesu Elena Gilbertová, kráľ stredoškolského plesu Stefan Salvatore.“

Kráľovná? Napriek vážnej situácii sa neubránila úsmevu. Takže strednú školu ukončila naozaj slávne!

Zo steny strhla ďalší výstrižok a zvážnela. Aj tu bola fotka, ale smutnejšia. Pohrebný sprievod v daždi niesol rakvu a smútoční hostia sa užialene prizerali. Elena medzi nimi spoznala tetu Judith, Roberta, malú Margaret, Meredith aj Bonnie, ktorá bezmocne stískala pery a po lícach jej tiekli slzy. Titulok znel: „Mesto smúti za študentkou strednej školy Elenou Gilbertovou.“

Elena nevedomky zaľala päť a pokrkvla výstrižok. Potom sa obrátila k Stefanovi. „Toto by tu nemalo byť,“ takmer hystericky zasyčala. „Strážkyne mali zmeniť minulosť! Prečo zostali výstrižky o udalostiach, ktoré sa neodohrali?“

Stefan jej opätoval pohľad. „Viem,“ šepol. „Tipujem, že Strážkyne zmenili len ľudské mysle. Takže ľudia jednoducho nevidia dôkazy o dianí, ktoré Strážkyne vymazali. Vidia iba to, čo podporuje ich spomienky na normálny záver školského roka, na normálne mesto a normálnych tínedžerov.“

Elena ukázala na papier. „Hej, a prečo je toto tu?“

Stefan stíšil hlas. „Možno to nezabralo na každého. Caleb má v zápisníku, ktorý som našiel, načarbané zvláštne poznámky. Z nich usudzujem, že si pamätá dve

roviny udalostí. Počúvaj.“ Stefan sa pohrabal medzi papiermi rozhádzanými na dlážke a vytiahol zápisník. „To to si zapísal: V tomto meste žijú dievčatá, ktoré zomreli. Viem, že sú mŕtve. Boli tu aj obludy. Mesto bolo zničené a my sme z neho odišli, kým nás obludy stihli zabiť. No teraz som sa sem vrátil a zdá sa, že sme odtiaľto nikdy neodišli. A nik okrem mňa si to nepamätá! Všetko sa vrátilo do normálu, žiadne obludy, žiadne úmrtia.“

„Hm,“ pokývala Elena hlavou. Prevzala od neho zápisník a zalistovala v ňom. Caleb si vytvoril zoznamy mien. Vickie Bennetová, Caroline a ona sama. Všetky tam boli. Vlastne všetci ľudia, ktorí boli v tomto svete iní ako v tom druhom. Zapísal si, ako si na nich spomínal – ako Elena umrela a ako teraz žije. Obracala stránky a oči sa jej rozšírili. „Stefan, počúvaj ma. Tyler mu o nás povedal. Tyler sa bál Stefana Salvatoreho. Myslel si, že Stefan zabil učiteľa Tannera, a že na Stefanovi je niečo čudné a neprirodzené. Zdalo sa mu, že do tých záhad je zapletená aj Elena Gilbertová a jej kamarátky.“ Je tu aj hviezdička pri mene pána Tannera. Odkazuje na to, že v jedných spomienkach je Tanner mŕtvy, kým v iných žije.“ Elena si narýchlo prečítala ďalšie stránky. „Caleb ako príčinu zmien odhadol nás. Tipol si, že sme v centre diania. Pretože práve my sme sa najväčšmi zmenili – teda okrem obetí upírov a vyčítania kitsune. A ešte preto, že Tyler nás podozrieval. Caleb sa nazdáva, že sme nejako zavinili Tylerovo zmiznutie.“